

Man misforstaa mig ikke, jeg skal strax komme dertil, naar jeg kommer til at sige et Par Ord om § 2 — som om jeg derved i mindste Maade vil udtale mig imod, at Sparekasserne væsentlig skulle anbringe deres Midler netop som Udlaan i Prioriteter. Det er tværtimod min Mening, at det skulle de gjøre, men de maa ogsaa have Midler anbragte paa anden Maade. Naar jeg har sagt, at det har havt Betænkelighed for mig, at man saaledes vil bringe alle Sparekasser, ogsaa dem, som ikke frivillig ville underkaste sig en saadan Lov, ind herunder, kommer det for det Første deraf, at endstjændt Sparekasserne ikke have været saa uberørte af Krisen, som man vil give det Udseende af, kan det dog ikke negtes, at de Kalamiteter, som have eller kunne have ramt dem, dog ikke have været af den Art, at der efter mit Skjøn kan være tilstrækkelig Anledning til at tvinge dem, naar de modsatte sig. Stjændt jeg nu, som sagt, har den Opfattelse, tror jeg dog, at de, der væsentlig staa paa det Standpunkt, at de ikke ville ind under Loven, netop ere de, som væsentlig have misforstaaet en stor Del af de Bestemmelser, som staa her, særligt i § 2. Jeg skal først berøre det Tvivlsomste af det, som staa i § 2, nemlig den faste Rentefod. Jeg har nok hørt, at der er bleven lagt Vægt paa denne Bestemmelse, at den er bleven anset for et Hovedpunkt i Loven; men saaledes som jeg har opfattet dette Forhold, vil jeg tilstaa, at det er ikke det, som jeg lægger Hovedvægten paa. Jeg tror, at man meget godt kunde have en saadan Lov, hvad enten der staa en fast Rentefod i den eller ikke. Sagen er nemlig den, at Hovedpunktet bliver den virksomme Kontrol, og jeg tror, at de, som ere saa meget imod disse 5 pCt., opfatte det fra et forkert Standpunkt. Det er jo allerede omtalt af den sidste ærede Taler, at disse 4 pCt. væsentlig give Sikkerhed paa Tider, hvor det kunde befrægtes, at der kommer en vis febrilsk Bevægelse, thi det er aabenbart Noget, der vilde svække den vedkommende Sparekasse. Det er min fuldstændige Overbevisning, at ingen Sparekasse nogensinde har været tjent med virkelige Sparekasseindskud. Ved de virkelige Sparekasseindskud forstaa jeg ikke Andet end saadanne, som kunne hæves uden Opsigelse eller i alt Fald med den korte Opsigelse, som man kalder Sparekasseopsigelse; thi det er ikke Indskud, men det er Laan, hvad enten man nu kalder dem Indskud eller ikke, naar Pengene indbetales paa lang Opsigelse, endog saa indtil 20 Aar, saaledes som der har været talt om her. Det er i Virkeligheden ikke Indskud. Jeg tilstaa, at jeg har opfattet denne Bestemmelse som egentlig kun rammende de Indskud, som enten vare indsatte saaledes, at man kunde faae dem udbetalte lige strax, naar man melde sig, eller i alle Tilfælde med en overordenlig kort Opsigelse, hvilket praktisk taget er det Samme som, at man kan faae dem strax, og jeg tilstaa, at det er min

fuldstændige Overbevisning og vistnok ogsaa det der ligger til Grund for denne Bestemmelse, at Sparekasserne ville staa sig herved. De Folk, som lade sig lokke af en piebliftelig Bevægelse paa et enkelt Sted for at faae $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ pCt. høiere, ere ikke værd at have for en Sparekasse, ja, de ere ikke engang værd at have for en Bank, der dog paa en ganske anden Maade kan disponere over sine Midler, saaledes at den kan faae en høiere Indtægt. Det er jo vitterligt, idetmindste for en stor Del af de Herrer, at jeg staa i en vis Forbindelse med en Bank, som netop blev omtalt af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) som et Exempel og det som det eneste Exempel, vi hidtil have hørt om, paa en besværlig Konkurrent for en Sparekasse. Jeg skal udtale, at det forbausede mig i allerhøjeste Grad, thi han maa dog meget vel vide, at netop denne Bank aldrig nogensinde har indladt sig paa eller vil indlade sig paa, uden Hensyn til de Konkurrenter, der paa enkelte Steder have villet give Mere paa Sparekasseindskud, at gaa høiere end til 4 pCt., ja her i Kjøbenhavn er den ikke engang gaaet høiere end til det, som nys er omtalt er Tilfældet i Vikuben, og det netop af den Grund, at saadanne Penge er man ikke ret vel tjent med at have, naar man skal udbetale dem paa en Gang. Naar Folk paa den Maade fare fra det One til det Andet, have og sætte ind, saa er det ikke værd at have deres Penge, naar man skal give saa høi Rente. Det er altsaa min Overbevisning, at Bestemmelsen om de 4 pCt. er indsat af Interesse for Sparekasserne, og at de ville være vel tjente med at modtage den. Paa den anden Side spiller Bestemmelsen ingen Rolle for mig, saa at jeg ikke kan forstaa, at man kan tillægge den den Betydning, som Nogle have gjort, at den skulde være afgjørende for Loven. Jeg kan heller ikke indse, at flere af de andre Bestemmelser, som ere omtalte, kunne genere Sparekasserne. Jeg skal senere komme til en enkelt Sort Sparekasser, der mulig burde være helt udenfor Loven isølge deres særegne Natur, de saakaldte Sognesparekasser; men Bestemmelserne i det Hele forekomme mig ikke i mindste Maade at kunne være generende, forudsat naturligvis, at Sparekasserne virkelig anvende deres Midler paa en saadan Maade, at de maa siges at være anbragte saa sikkert, at der ikke kan være Tale om, at en mindre Reserverfond ikke er tilstrækkelig Sikkerhed. Naar Sparekasserne ikke ere stillede mod absolute Bankforeretninger, men kun mod Udlaan af saa almindelig Natur og under saadanne Former, at de frembyde tilstrækkelig Sikkerhed, kunne Bestemmelserne ikke være generende og det saa meget mindre, som jeg tror, at det er feilagtigt, naar man har opfattet dem saaledes, at hvad der ikke staa her, ikke maa tillades. Jeg kan ikke opfatte dette Lovforslags Bestemmelser anderledes, end at kun det, der staa som ud-